

Már csak egy nap karácsonyig, gondolta Gyöngyvér, miközben rábökött a megerősítés gombra, és sóhajtvá szemlélte, amint egyszerre négyszáz elektronikus dokumentumra kerül rá a név, amit soha nem érzett magáénak. Azt hamar megszokta, hogy nem a vezetéknevét mondja vagy írja először; ettől még nem érezte, hogy elveszítene valamit csak azért, mert az óceán túlsó partjára került. De amikor rádöbbsent, hogy az új kontinensen soha senki nem fogja tudni helyesen kiejteni a nevét, függetlenül attól, hogy magyarul írja-e vagy sem, két hétig csak a plafont bámulta. Férje kérésére egy idő után Cserszeghy-Petheő Gyöngyvérből a megfelelő dokumentumok benyújtása és pár szimbolikus gombnyomás után Gyöngyver Cserszeghy-Petheo lett. Úgy tett, mintha ez nem számítana már, de az ékezetekkel együtt eltűnt még valami belőle, hiába tudta meg aznap, hogy új élet fogant benne. Az új élet aztán gyorsan új életmódot hozott, és a férfi, akit Andrásként szeretett meg, hamarosan Andrewként hagyta el.

Egy nap karácsonyig, ismételte magában. Másoknak kettő, de aki magyarnak született, annak már huszonnegyedikén este énekelnek az angyalok.

Jó volna most egy melegfront, gondolta, bár már beletörődött, hogy végig fogja vacogni az ünnepeket. Reggel már nem volt sem meleg víz, sem fűtés a lakásban, és nem tudta újraindítani a melegítőrendszert. Ne aggódjon, próbálta megnyugtatni az ügyintéző. Kis hiba, karácsony után meg is javítják. Addig szarrá fagyok, közölte Gyöngyvér a fluxvid képernyőjén kimerevített, mosolygó nő képével. Nem fog, mondta a nő, akit legalább harminc évvel idősebbnek képzelt, mint azt, akinek a fotóját használta a központ. Bizonyára tudja, hogy minden lakótömb biztosító hálózata garantálja az ötvenkilenc Fahrenheit minimum hőmérsékletet. *A faszom tudja, hogy az mennyi,* mondta erre magyarul Gyöngyvér, elfelejtve, hogy a fluxvid rendszer automatikusan fordít minden ismert nyelvből. Tizenöt Celsius, kétszáznyolcvannyolc egész tizenöt század Kelvin, jött a felelet angolul, miközben megjelent az információ a képernyőn is. A kurva életbe, nyomta ki a hívást Gyöngyvér.

– Jössz ebédelni? – állt fel az asztalától Tobias Kimmel. A férfi megropogtatta a nyakát, aztán a zsebébe nyúlt, és elővett egy zsebkendőt, hogy megtörölje a halántékát. Tobias egy szál ingben is úgy izzadt, mint egy ló, de Gyöngyvérnek jólesett még az irodában is a pulóver. Amióta bevezették a központosított energia ellenőrzést, egy épületrészt sem fűtöttek túl.

– Kösz, nem – fordult meg a görgős székkal Gyöngyvér. – Próbálok kitalálni, hogy éljem túl a karácsonyt.

– Huh, ne is mondd – húzta el a száját Tobias. – Az asszony takarítórobotot kért, de lefogadom, hogy elcsesztem a típust a rendelésnél, és az ünnepek alatt végig ezt hallgathatom.

– Nálam meg se meleg víz, se fűtés – mondta Gyöngyvér.

– Az szívás – állapította meg Tobias.

– Régen, még gyerekkoromban, sokszor maradtunk fűtés nélkül – jegyezte meg Gyöngyvér. – Volt egy olajradiátorunk. A lányom azt sem tudja már, mi az.

– Azért ne rakj tüzet a bútorokból a nappali közepén. Az épp annyira tilos, mint minden mobil fűtőtest gyártása és használata.

– Tudom, nem vagyok hülye. De mégis, mi a francot csináljak? Mármint azon túl, hogy örüljek, amiért a lányom kivételesen nem velem karácsonyozik.

– Fogalmam sincs – vont vállat a férfi. Már indult volna a lift felé, de Gyöngyvér hangja megállította.

– Te mit csinálnál ilyen helyzetben?

– Szálloda? – vetette fel a férfi vigyorogva. – Na jó, csak vicceltem.

– Nem volt vicces.

– Hát nem ... – Tobias megvakarta izzadó halántékát. – Megfizethető szálloda, sőt, szerintem már működő szálloda sincs nagyon az utazás stop óta, úgyhogy ez kilőve. Lássuk csak ... én a helyedben vennék egy szexrobotot. Az legalább sokáig bírja, és melegen tart, ha érted, mire célzok.

– Ez sem volt vicces.

– De az lett volna, ha még lennének szexrobotok. Kár, hogy őket is kivonták a forgalomból. Egy kicsit elmerengett a saját szavain, aztán felsóhajtott: – Nagy kár.

– Akkor semmi ötleted nincs? Csak ülnél otthon, és várnád, hogy elmúljon a karácsony?

– Nos, ha őszinte akarok lenni, azt hiszem, én egyszerűen anyámhoz költöznék arra a pár napra – mondta Tobias. – Neked is ezt kéne tenned.

– Na ja – mondta Gyöngyvér. – De az én anyám nem a szomszéd utcában lakik.

– Csak akad egy barátod, aki befogad pár napra. Tudod, valaki, akinek a felesége nem azzal tölti majd a karácsonyt, hogy az ajándékba kapott takarítórobotot típusát ócsárolja – tette gyorsan hozzá. Nem mintha Gyöngyvér valaha is a barátjának tekintette volna Tobiast. Nem mintha Gyöngyvér bárkit is a barátjának tekintett volna ezen a földrészen.

– Köszí a tippet – mondta Gyöngyvér.

– Nincs mit. Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt.

Ez lesz a legboldogtalanabb karácsonyom, mondta magának. Egyedül leszek karácsonykor. Csak én és a hideg. Meg még, gondolom, legalább két balszerencse.

Mint minden magyar, ő is hitt a Balsorsban, és ha elromlott valami, egyből eszébe jutott, mit mondana erre a nagymama odahaza: a baj hármásával jön. Kérdés, futott át az agyán, hogy a meleg víz és a fűtés hiánya egynek vagy kettőnek számít, ha egy tápegységhez tartozik a két szolgáltatás? Nem volt optimista hangulatban, inkább az egyre szavazott. Kérdés, gondolt bele jobban, hogy a baj csak a magyaroknak jön hármásával vagy mindenkinek? Vagy bárkinek, de csak Magyarországon?

* * *

A fluxvid hangjelzése zökkenetente ki a gondolataiból. Andrew volt az, és Gyöngyvér gyomra összeugrott az idegességtől. Előre meg nem beszélt hívás – ez nem sok jót ígért. Vonakodva érintette meg a kijelző jobb felén megjelenő ikont.

– Hello – köszönt rá Andrew a kontinens túlpártjáról.

Tökéletes volt a kép- és hangminőség, illetve a szinkronizáció. Megérte az a plusz egy nap önkéntes környezetvédelmi munka, amivel egy egész hétre biztosította a fluxvid premium szolgáltatást. Büdös volt, iszonyatosan büdös volt azon az óceánjárón, de most nem akadozott a vétel, nem fenyegette a veszély, hogy ne hallaná Andrew minden szavát kristálytisztán. A múlt hónapban kétszer is eltévesztette a szelektív hulladékgyűjtőt, és az nem maradt büntetlenül. Amint átfutott a jelzés az ellenőrző rendszeren, már nem is tudott hívást kezdeményezni sehova, egészen addig, amíg be nem jelentkezett a kompenzációs programba. Miután a neve megjelent a közszolgálati munkakiosztó nyilvános felületén, visszaállt a fluxvid basic, vagyis az ügyfélszolgálati rendszerre szorítkozó kommunikációs csatorna. Miután ledolgozta a munkaideje után letöltendő kétszer négy óra parkgondozást, visszaállt a fluxvid privát, ami havi két óra jó minőségű kommunikációt biztosított. De akkor már tudta, hogy jön a karácsony, Anita nélkül, és hogy megbolondulna, ha nem tudna legalább a fluxviden keresztül beszélni vele az ünnepek alatt.

– Hello, Andrew – mosolygott a képernyőre Gyöngyvér. Ha a fluxvid az érzelmeket is fordította volna, Andrew valószínűleg azt olvasta volna a kijelzőjén, hogy *hello, te személtáda, életem és karácsonyom megnyomorítója, te rohadt áruló*. És bár a fluxvid nem fordította le az érzelmeket, Andrew pont olyan képet vágott, mintha olvasott volna Gyöngyvér gondolataiban.

A kínos csöndben a férfi arca vérvörösre váltott. Gyöngyvér talán megsajnálta volna, ha nem épp az járt volna az eszében, hogy ez az az ember, aki csak azért maradt bent az életében, hogy időnként még azt is elrabolja tőle, aki elviselhetővé teszi az életét. Így tehát nem sajnálta, hanem gyűlölte Andrewt, különösen, mivel Anitának annyira fontos volt ez a karácsonyi kiruccanás, amit évekre előre befoglaltak a rendszerben, hogy az elmúlt két évben szinte másról sem volt hajlandó beszélni.

– Te hívtál – jegyezte meg pár másodperc után Gyöngyvér. – Feltételezem, hogy van valami mondanivalód.

– Gyöngyvér – sóhajtott a képernyőbe Andrew. A nő idegesen nézett a státuszellenőrzőre. Elvileg tökéletes volt a vétel, Andrew arcvonásai mégis olyan idegennek tűntek, mintha valami ócska szimuláció helyettesítette volna.

– Mi az?

A hangja keményebben koppant, mint szeretete volna, elárulva, hogy már pánikol, hogy a mosolya csak a nevéől hiányzó ékezeteket hivatott pótolni – mindössze egy kétségbeesett kísérlet arra, hogy úgy érezze: tartozik valahová.

– Még nem kaptad meg a rendszerüzenetet, ugye?

– Miről? – kérdezte Gyöngyvér dermedten, épp csak a rend kedvéért. Nem volt nehéz kitalálnia.

– Visszavonták az utazási engedélyt.

– Hogy érted azt, hogy vissza ...?

– Nyugi! – kiabált a fluxvidbe Andrew. – Csak elcsúsztatták négy nappal. Anita jön, és egy hétig marad, ahogy megbeszéltük.

– Nem ahogy megbeszéltük – felelte tompán Gyöngyvér. Érezte, mint lüktet a halántékán az ér. – A lányod négy éve készül arra, hogy veled karácsonyozzon. Négy éve, a kurva életbe! Mi a faszt csináltál, hogy visszavonták az engedélyt? Miért nem bírtál még két napig nyugton maradni? Vagy ha már elbasztad, miért nem jelentkezted be azonnal egy tengertisztító járatra önkéntesnek? Miért mindig csak nekem kell áldozatokat hozni?

– Nem csináltam semmi rosszat – felelte Andrew. De hát Andrew ezt mondta akkor is, amikor elhagyta őt egy másik nő miatt, míg ő a kórházban feküdt, hogy ki tudja hordani a gyerekeiket. Andrew soha nem csinál semmit rosszat, gondolta Gyöngyvér. Mindig mindenről a körülmények tehetnek. Ő nem vétkes soha semmiben.

– Márpedig ilyesmi nem történik csak úgy.

– Persze. Az sem történik csak úgy, hogy űrlények idejönnek és bolygóvédelmi reformba kezdenek, aztán láss csodát, mégis ez van, és az ember örülhet, ha négy-ötévente láthatja a lányát. Figyelj, tudom, mit gondolsz rólam.

Azt kétlem, gondolta Gyöngyvér, de inkább nem szólt egy szót sem.

– És biztosan igazad van egy csomó mindenben. De hidd el: ez a vakáció nekem is épp olyan fontos, mint Anitának. Készültem rá. Évek óta készültem rá.

Előtte meg éveken keresztül még csak arra sem készültél, hogy benyomd azt a kurva fluxvidet, gondolta Gyöngyvér, de nem maradt ereje veszekedni. Rájött, hogy idén mégis együtt karácsonyozik a lányával, köszönhetően ennek a féregnek, aki valamit biztosan elcseszett, és akinek ezért egy hét utazáscsúsztatás lett a büntetése. És rájött arra is, hogy ebben a karácsonyban nem lesz semmi köszönet, és sokkal jobban járna, ha mégis egyedül dideregne az üres és zimankós lakásban, ahelyett, hogy a lánya zokogását hallgatná átszűrődni a szomszéd szobából, a bontatlan ajándékos doboz mellől.

– Elhiszem – jelentette ki minden meggyőződése ellenére.

– Figyelj – hajolt előre Andrew, mintha azzal egy szemernyit is közelebb kerülhetett volna Gyöngyvérhez –, én próbáltam érvelni. Próbáltam megmagyarázni, hogy nem mindegy, mikor utazik az ember. De ezek a kurva úrmigránsok semmit sem tudnak a karácsonyról. Ezeknek semmi se szent. Fogalmuk sincs, mit jelent az, hogy ünnep. Fingjuk nincs róla, mit jelent az, hogy család. Meg szeretet.

Gyöngyvér a fluxvid képernyőjén egy kocsonyás űrlényt látott maga előtt idegesen dadogó exférje képe helyett.

– Aha – mondta erőtlenül, és a képernyőre hunyorított, azt remélve, hogy visszatér azért az érzés, hogy mégiscsak egy humanoiddal beszélget.

– Mondd meg Anitának, hogy ...

– Én? – vágott a szavába Gyöngyvér. – Én mondjam ezt meg Anitának?

Nem lehetsz ekkora görény.

– Tőled biztos jobban veszi – magyarázta Andrew. A képernyő nem mutatta, de Gyöngyvér mégis látta maga előtt, ahogy Andrew tanácstalanul széttárja a karját.

Ez a probléma is az enyém, nyugtázta Gyöngyvér enerváltan. Sosem volt ez másképp, miért pont most lenne könnyebb.

– Akkor megmondod neki?

– Tehetek mást? – kérdezett vissza Gyöngyvér. Üvölteni szeretett volna, kinyomni a fluxvidet, vagyis inkább betörni az üvegét, átnyúlni rajta, hátha elérné a férfit, és behúzhatna neki egyet. Tizenöt éve nem tette meg, de azóta legalább ezerszer úgy álmodta, hogy mégis.

– Köszí. És sajnálom. Hidd el, nem tehetek róla. Esküszöm, nincs vaj a fülem mögött. Még biciklizsolgálatra is jelentkeztem a múlt héten, hogy ha véletlenül elcseszem a szelektívet, pluszban legyenek a szolgáltatónál, és ne vegyék el a fluxvidet. Ne mondd, hogy mindig csak te hozol áldozatokat. Tökre izomlázam van.

Gyöngyvér nem szólt egy szót sem. Igen, mindketten vállaltak áldozatokat. Andrew a combját edzette közszolgálati munkaként, munka után elfuvarozott pár idősebb hölgyet ide-oda. Ő, Gyöngyvér, egy undorító, mocskos hajón tizenkét órán keresztül tisztította az óceánt, majd átszállt egy másik hajóra, hogy a visszafele úton még hat órán keresztül szemetet rendszerezzen. Mert ő nem egyszerűen meg akarta tartani a fluxvidet, hanem kiváló minőségben akart beszélni a lányával a karácsonyi szünetben. És mivel elég, ha két fél közül az egyiknek van premium szolgáltatása, Andrew kényelmesen elbiciklizgetett, míg Gyöngyvér a rohadt hús szagától bűzlő hajópadlón könyékig túrt a műanyaggal, fémmel és olajjal szennyezett vízből kihalászott haltetekben és a le nem bomló szemétben. Azért csinálta, hogy ne legyen egyedül – de még soha nem érezte ennyire magányosnak magát, mint most, amikor Andrew-ra nézett, a férfire, akit lenyűgözött saját áldozatvállalása – a biciklizés.

– Most mennem kell – mondta. – Este beszélünk.

Kinyomta a fluxvidet, és az asztalra borult.

A fűtés, az egy. Az utazás, az kettő. Biztos lesz harmadik csapás is. Anita nyilván hisztériás rohamot kap, és valamit majd jól tönkrevág, amíg kitombolja magát. Utána meg együtt bőgnék majd a hideg szobában, vastag pokrőcba burkolózva, és csak azért nem fogják szétütni a fluxvid képernyőjét, amikor Andrew bejelentkezik, mert nem lesz kedvük kidugni a kezüket a meleg takaró alól.

Még maradt három perce az ebédidőből. Küldött egy üzenetet Anitának, hogy mégse hagyja ki az edzést iskola után a csomagolás miatt, mert nem szerelték meg a fűtést, a tornacsarnokban pedig legalább nem fagy meg, és edzés után le is tud zuhanyozni meleg vízzel. Ezzel kitolta este hatig Anita hazaérkezését, ami azt jelentette, hogy ő is bent maradhat a fűtött irodaházban ötig, hiába dolgozta le előre a mai nap utolsó két óráját, hogy ő is korábban hazaérjen.

Vagy fázik karácsonykor, vagy elvállalja valaki karácsonyi műszakját, nézett szembe a lehetőségeivel. De persze ez az út csak akkor volna járható, ha Anitát is be tudná ide hozni. Ez nem tűnt lehetetlen feladatnak. Egy kis emberség kérdése, gondolta.

* * *

Soha nem hitte volna, hogy egyszer majd karácsonyi munkanapra vágyik, de szinte megkönnyebült, amikor Brammer behívatta. Tekintve a balszerencse-sorozatát, és hogy Brammer soha senkit nem hívatott be sürgősen, csak ha rossz hírt kellett egy-egy alkalmazottal közölnie, elég egyértelműnek tűnt a helyzet: vagy plusz munka futott be, vagy kiesett valaki a karácsonyra beosztottak közül. Az ünnepi túlórázás ez esetben relatíve meleg irodaszobát, némi plusz fluxvid premium szolgáltatást vagy nyolc óra közmunka jóváírást jelentene, és a reményt, hogy Anita is bejöhetne melegedni. Ez nem mentené meg a karácsonyi hangulatot, de egész kívánatos alternatívának tűnt a tizenhét fokban való didergés mellett.

Brammer idegesen dobolt az asztalon, amíg Gyöngyvér az asztalhoz sétált, és leült az üres székre.

– Miss Cserszeghy-Petheo – küzdött meg Gyöngyvér nevével nem túl sikeresen. Gyöngyvér nem javította ki. Igyekezett elégedetten bólintani, nyugtázva felettese mindenre kiterjedő szakértelmét,

amely nyilvánvalóan az idegen hangzású nevek tökéletes kiejtésében is megmutatkozott. – Sajnos egy igen kellemetlen hírt kell közölnöm.

Gyöngyvér újra bölintott, mintegy biztatásként. Karácsonyi túlóra, gondolta perverz örömmel. Yesss.

– Nem tudom, milyen gyorsan terjednek a hírek az irodában, de talán már hallotta is, hogy Dave Hui azonnali hatállyal felmondott. Az a helyzet ... – Brammer ökölbe szorította a tenyerét, hogy ne doboljon tovább. – Az a helyzet – kezdte újra egy elfojtott harákolás után –, hogy szükségünk volna valakire, aki be tud ugrani a helyére így az utolsó pillanatban.

– Persze, megértem – felelte Gyöngyvér. A szíve a torkában dobogott. Készségesnek lenni, ez nagyon fontos. Ha látják, milyen fantasztikus csapatember, akkor ők is emberségesek lesznek, és amíg ő elüldögél itt a monitorok mellett karácsonykor, a laza ügyeletben, addig Anita is melegben lesz, és megnéz majd valami régi karácsonyi filmet a szomszéd asztalnál. Aztán még egyet. Még még egyet. Mert azért ez így kurva hosszú karácsony lesz, az egyértelmű.

– Nagy kő esett le a szívemről – sóhajtott fel Brammer. – Hui lett volna ugyanis a soros a kultúra csereprogramban. El sem tudja képzelni, mennyire kényes szituációba sodort ez bennünket.

– Várjunk csak – szólalt meg Gyöngyvér. Torka hirtelen kiszáradt, alig bírta kipréselni a hangokat magából. – Kultúra csereprogram? Nem karácsonyi monitor-ügyelet?

– Csak egyetlen rezgőről volna szó, egyetlen rövid, szinte villámlátogatásról.

– Egy rezgő villámlátogatása. Magyarán egy doherunt kellene az otthonomba fogadni. Szóval Hui ezért mondott fel.

– Azt ... azt én nem tudhatom – makogta Brammer. – Családi okokra hivatkozott.

– Naná, hogy családi okokra hivatkozott. Gondolom, a felesége megmondta, hogy elvállik, és viszi a gyereket is, ha egy doherun átlépi a küszöbüket.

– Nézze – felelte Brammer halkabban. – Valakinek muszáj megcsinálnia. Mégis, kihez lehetne betolni bárkit is karácsonykor? A rezgők kulturális élményt akarnak, de már karácsonyfát sem lehet állítani évek óta. Csak olyan helyre mehet, ahol akad még valami hagyomány. Maguk, bevándorlók még rendesen ünnepelnek, nem igaz? Láttam a ConnectAll-on azt a négy évvel ezelőtti fényképet a díszített mézeskalácsairól. Ki csinál ilyesmit? Hát a migránsok, akiknek vannak gyerekeik. És mi megbecsüljük a becsületes, dolgozó bevándorlókat. Magának van gyereke, és ez szuper, mi tiszteljük érte. A doherun azt is látni akarja, hogy örül egy gyerek a karácsonynak.

Na, azt én is látni szeretném, gondolta Gyöngyvér.

– Mondok valamit – hajolt felé szinte bizalmasan Brammer. – Látom a hibabejelentésnél, hogy elment a fűtése. Ha bekerül a rendszerbe, hogy a kulturális csereprogram miatt sütni fog a látogatójával, akkor nyugodtan bekapcsolhatja a sütőt már korábban is. Nem fogja senki regisztrálni az indokolatlan energiafogyasztást, ezt garantálom. És akkor a konyhában meleg lesz. Én pedig megpróbálom elintézni, hogy már másnap megjavítsák a fűtést. Látom, csak az ünnepek utánra van bejegyezve a javítás. Megsürgetem.

Gyöngyvér hallgatott, Brammer pedig kifejezetten csalódott képet vágott, amiért alkalmazottja nem borult a nyakába a nagylelkű ajánlat hallatán.

– Tudom, hogy úgy volt, a lánya elutazik az ünnepekre, de ha már így alakult, és itthon maradt a hideg lakásban, ragadja meg ezt a lehetőséget. Ne fagyoskodjanak. Gondoljon a lányára.

Gyöngyvér másra sem gondolt, csak a lányára. Hogy mi lesz, ha elmondja, nem utazik sehova az ünnepekben, de sebaj, azért nem lesz eseménytelen a karácsony, mert egy doherun átugrik majd egy kis mézeskalácssütésre, mert meg akarja nézni, mennyire boldog karácsonykor.

Nem kérdezte meg, mi történne, ha nem vállalná. Könnyedén elképzelte Brammert, amint kiadja az utasítást, hogy keressék meg a leggyengébb láncszemet az egész vállalatnál. *Keressük meg azt a pár embert, akinek van gyereke, adhatta ki az ukászt, aztán szűkítsük a kört, nézzük, ki a migráns, kit nem veszünk emberszámba, kire küldhetünk rá egy doherunt, és ki az, aki ezek közül egyedül neveli a gyereket, így nem engedheti meg magának, hogy felmondjon, és állás nélkül maradjon. Csak akad valaki, aki még a senki Huinál is senkibb, és megnézheti az a doherun.*

Ez vagyok hát, gondolta. Egy idegen, aki senkivé vált, mert az idegenek embert akartak látni.

Anita egy kiadós ajtócsapkodás-széria, valamint két óra aktív zokogás után megtörölte a szemét és az orrát, majd próbált úgy tenni, ahogy megbeszélték: felkészülni a látogatásra, és tudatosítani, hogy pár óra kellemetlenség után helyreáll a világ rendje. Gondolj rá úgy, mint egy bizarr, különleges kalandra. Még az unokáidnak is ezt fogod mesélni, jegyezte meg Gyöngyvér némi fekete humorral. Aztán maga elé bámult, szorosabbra tekerte magán a pokrócot, és életében először eltöprengett azon, hogy vajon lesznek-e unokái.

A doherunok érkezése óta egyre kevesebben éltek a bolygón – ennek következtében a Földből tulajdonképpen újra egész élhető hely lett. A Föld lakosságának egy részét a csereprogram keretében egy másik bolygóra költöztették. A ConnectAll egyes bloggerei szerint persze erről szó sem volt, hiszen az űrszörnyetegek egyszerűen kivégezték az emberi populáció fölöslegesnek ítélt jelentős hányadát, hogy a bolygó képes legyen regenerálódni az átgondolt és kikényszerített energiaoptimalizáló program segítségével. Ne higgy a szemfényvesztésnek, írta iamnothere az egyik legnépszerűbb bejegyzésében. Csak mert nem végzett senki oknyomozó feltárást, nem jelenti azt, hogy ne volna mit feltárni – csupán azt a feltételezést erősíti meg, hogy lehetetlenség nyomozni a doherunok után. Aki egyszer elhagyta a bolygót, az már nem tud életjelet adni magáról, a fluxvid még a bolygón belül is luxusnak számít, nem véletlen az erős korlátozás. De miért nem pusztítottak ki egyszerűen mindenkit?, kérdezték kommentekben az összeesküvés-elméletek legfőbb hívei, akik mindig precízen meg is válaszolták saját kérdéseiket. Visszatérő téma volt, hogy a doherunoknak szükségük van a bolygónkra, viszont olcsóbb, ha előbb velünk rendbe tetetik, de senkinek ne legyenek kétségei, mindenkit tényleg meg fognak ölni. A másik népszerű elmélet szerint a doherunoknak szükségük van az emberekre (megeszik, vagy kísérleteznek velük), ezért fenn kell tartani a megfelelő életkörülményeket, és biztosítani a számukra megfelelő populációszámot. A keresztény blogok egy része az apokalipszis hírnökeit látta a doherunokban, de elvéve olvasható volt az a felfogás is, miszerint az idegenek a kereszténység szellemisége szerint segítenek az emberiség túlélésében, és lehetővé teszik, hogy visszatérjünk az ősegyház elfogadó szemléletéhez, ami mára szinte már kihalt a világból. Ufopara szerint az űrlények vagy Disneylandként tekintenek a bolygónkra, és akkor előbb-utóbb doherun turisztikai célpont leszünk; de az is elképzelhető, hogy nem a szórakozás, hanem a szintizta tudásvágy hajtja őket, és egyszerűen meg akarják ismerni a bolygót, céljuk pusztán az élővilág tanulmányozása. Talán keresnek valamit, talán nem, de hisznek a tudásban és a tudományban, és ez igazán reményt keltő gondolat. Scepticmind33 csak annyit kommentelt erre, hogy lásd atombomba, illetve zárójelben, hogy „reményt keltő a faszom”. Hatezer hétszáztizenkét tulipánt kapott rá, kilencezer ötszáz nyolc napocskát, majdnem ugyanennyi felhőt, és háromezer villámot.

Gyöngyvér jó ideje nem olvasta ezeket a blogokat, de a látogatás miatt betöltött pár új bejegyzést. Igyekezte elkerülni a kifejezetten doherunyalázásra specializálódott fórumokat, de bármilyen típusú szöveget olvasott, a kommentelők között természetesen mindig megjelentek a gyűlöletkeltők és félelmet generálók – no meg időnként a perverzek. Ha a ConnectWhat keresőjébe valaki beírta, hogy „milyen lehet”, a szoftver első felajánlott kereső kifejezése az volt, hogy az élet a doherunok bolygóján. A második az, hogy egy doherunnal dugni. A doherunnal mézeskalácsot sütni természetesen nem szerepelt az opciók között.

Vajon kinek van annyi fluxvid ideje, hogy ráér mindenhova kommentelni, ingatta a fejét Gyöngyvér. Újra kiment pisilni – egyértelműen felfázott a hideg vécében – aztán, amikor némán szenvedve visszaült a képernyő elé, megnézte, van-e esélye még ma doktori ajánlásra gyógyszert igényelnie, vagy teljesen reménytelen a helyzete. A rendszer újra hátrébb rangsorolta, egy húgyhólyagyulladásal esélye sem volt felvennie a versenyt a piros jelzésű betegekkel, és az ünnepek miatt lassú volt az ügyelet. Pótcselekvésként megpróbált lélekben felkészülni a doheruni vizitre és legalább egy jobb minőségű képet letölteni a rendszerből. Anita mellételepedett, és együtt, némán meredtek a lassan betöltődő képre.

Csakúgy, mint a fluxviddel rendelkező társadalom egésze, sokszor nézegettek ilyen fényképeket, videókat. Mindenki tudta, hogy néznek ki a doherunok. De Gyöngyvér azzal is tisztában volt, hogy

semmiféle képnézegetés nem készíti fel az embert egy doherunnal való találkozásra. Emlékezett, milyen volt, amikor felvették az Innersphere-hez. Örült, hogy olyan multihoz került, ami előnyökhöz juttatja: míg az emberek nagy része nem is álmodhatott nagyobb utazásról, az Innersphere-esek családgyesítő utazásigényét a legtöbbször jóvá hagyták, és akár négy-ötévente is utazhattak némi közszolgálati munka fejében. Volt, aki azért akart Intersphere-es belépőt, mert a doherunokkal kapcsolatban álló vállalkozások alkalmazottai nagyobb százalékban nyertek el gyerekvállalási engedélyt, mint azok, akiknek nem volt esélyük ilyen multiknál dolgozni. Az állás főnyereménynek tűnt, és senkit nem érdekelt, hogy mi az a kulturális csereprogram. Gyöngyvér sokáig egyenesen azt hitte, hogy ez csak a tudósokat érinti: a feltalálókat, matematikusokat, fizikusokat, vegyészeket, akik bebocsáttatást nyernek a doheruniak által üzemeltetett földi bázisokra, és megismerkedhetnek az űrtechnika korábban ismeretlen eszközeivel, találmányaival. Egyszer épp a bejáratnál várt Anitára, amikor az udvarra kísértált Veronica Kloss a gazdasági osztályról, nyomában pedig egy doherun. A rezgő nem nézett se jobbra, sem balra, de Gyöngyvér minden akarata ellenére egész testében remegni kezdett. A zsigereiben érezte, hogy soha többé nem látja Veronicát, és ez így is történt. Hiába mondta Tobias utólag, hogy Veronica csak a Blackwinghez került, magasabb fizetéssel, Gyöngyvér nem tudta kiverni a fejéből azt a pár másodpercet.

– Anya – kérdezte Anita –, szerinted a rezgők tényleg embereket dolgoznak föl az üzemeikben?

– Dehogyan – borzongott meg Gyöngyvér a kérdés hallatán. Volt idő, amikor minden egyes nap ezt kérdezte magától.

– Szerinted mit lehet készíteni egy emberből?

– Remélem, semmit – próbálta rövidre zárni ezt a beszélgetést Gyöngyvér. Ő már nem mesélte tovább a nagyapjától hallott történeteket a koncentrációs táborok borzalmairól. Talán hiba volt, futott át az agyán. Talán nem védeni kellett volna a gyereket, hanem felkészíteni a legelképzelhetetlenebb borzalmakra. Megtanítani neki, hogy kellő kreativitással – vagy gonoszszaggal – mindenből lehet valamit készíteni. Aztán arra gondolt, vajon hogy juthatott annak idején valakinek az eszébe, hogy a magból lisztet készítsen, a lisztből meg kenyeret. Vagy hogy összekeverje a lisztet mézzel és tojással, kinyújtsa, mindenféle formákra szaggassa, díszítse, és aztán megegye. Milyen furcsa az ember, gondolta. Megdíszíti azt, amit nem sokkal később elpusztít. Mire jó ez? Miért örülünk annak, ha valami különlegesen szépre haraphatunk rá, és örülhetjük péppé a fogainkkal?

Ránézett a fluxvid hírfolyamra, amelynek jobb felső sarkában folyamatosan ott villogott az aktuális bolygószerelő program hírosszefoglalójának a linkje. Lezárta az oldalt, aztán Anitára nézett.

– Milyen régen süttünk együtt mézeskalácsot – mondta. – Hogy szerettél cukormázzal díszíteni.

– Jó buli volt mindig – felelte Anita. – Egyszer egész szépen sikerült a házikó is. Süttünk házat?

Gyöngyvér egy pillanatra elgondolkodott, de aztán megrázta a fejét.

– Most a doherunnak süttünk. Minek vessződünk a házzal. Csak formákat szaggatunk. A végén meg rácsurgatunk egy kis cukormázat, hadd örüljön.

Ha egyáltalán megérem, fonta szorosabbra a hasán a pokrócot. Újra felállt, hogy kimenjen a vécére, bár már a pisilés gondolatára is sírnia kellett. Gyűlölte a világot, amiben élni kényszerült, amiben nem jutott hely az emberségnek, amiben nem zokoghatott bele a fluxvidbe, hogy *de iszonyú fájdalmaim vannak, hiába nem életveszélyes az állapotom*, mert az automatizált rendszer, amely felvette a bejelentéseket, nem hatódott meg senkin és semmin.

– Neki adjuk, amit süttünk? – szólt utána Anita.

– Te megennéd, amit ő gyúrt és szaggatott meg díszített?

– Mit tudom én – vont vállat a lány. – Gondolom, nem fertőz vagy ilyesmi. Arról csak tudnánk.

– Aha – felelte szórakozottan Gyöngyvér.

Legalább annyira vágyott egy fájdalommentes, kiadós pisilésre, mint arra, hogy ne éljenek doherunok a bolygón, és főleg ne akarjanak hozzá látogatóba jönni, de tudta, hogy ezen a helyzeten

már fölösleges lamentálni. A konyhaszekrény legalsó fiókjában a mélyre túrt, remélve, hogy a ritkán használt konyhai eszközök alatt megtalálja a pár éve odasüvasztott receptes füzetét.

– Süthetnének házat csak magunknak – vetette fel Anita. – Ha a rezgő már lelécelt. Holnap.

– Azt is lehet – bólintott Gyöngyvér. – A mai sütőhasználati időt bónuszban kapom, mert munkavégzésnek számít, így nem jelenik meg a rendszerben. Holnap süthetünk még valamit.

Fél kézzel rákönyökölt az asztalra, és homlokát a tenyerének támasztotta.

– Nem bánám, ha már ott tartanánk – tette hozzá halkán.

Nem kapcsolta be egyelőre a sütőt, az évek során természetessé vált számára, hogy nem pazarol energiát, és ezt nem írta fölül a tény, hogy kivételesen megtehetné retorzió nélkül. Vastag pulcsiban, mellényben, gyapjúzokniban gubbasztott egy széken, felhúzott térdét átölelte. A gyapjúzokniban nem tudott belelépni a papucsába, a vékony pamutzokni viszont nem tartotta melegen. Kikészítette a cipőjét, hogy majd abba bújjik, amikor elkezd a munkát.

– A rezgők szoktak fájni? – kérdezte Anita, miközben felpattant a székről, és guggolásokat végzett. Gyöngyvér hihetetlenül hálás volt neki, amiért nem nyavalygott sem a hideg, sem az elnapolt utazás, sem a doherun miatt, és közben sajnálta, amiért tizenöt évesen úgy kell viselkednie, mintha kétszer annyi volna.

– Fogalmam sincs – gondolkodott el. – Biztos szoktak. De talán nem tizenhét fokban.

– És meghalni? Látott már bárki is meghalni egy doherunt? – fújtatott Anita a guggolások közepette. Úgy tíz után abbahagyta, és az ajtófélfának támaszkodott.

– Nem hinném – mondta Gyöngyvér. – De biztos ők is meghalnak, amikor lejár az idejük.

– Lehet, hogy olyanok, mint a vámpírok. Embereket esznek, és örökké élnek. És csak akkor halnak meg, ha meggyilkolják őket.

– Túl sok vámpíros románcot olvastál – jegyezte meg Gyöngyvér, de a hangjából hiányzott minden korholás.

– Gondolom, ilyesmit nem lehet megkérdezni tőlük, kulturális csereprogram ide vagy oda.

– Ne próbálkozzunk. Jó volna ezt a napot különösebb krízishelyzet nélkül megélni.

– De szerinted mivel lehet őket megölni?

– Nem szoktam ilyesmin gondolkozni – hazudta Gyöngyvér szemrebbenés nélkül. Évek óta töprengett azon, hogy vajon miként lehet elpusztítani egy doherunt, és vajon miért nem sikerült egyetlen merénylet sem ellenük. – Mi lenne, ha nem gyilkolászásról beszélnénk, hanem valami karácsonyibb témát keresnénk? – sóhajtotta.

– Jézus születésekor Heródes minden újszülöttet legyilkoltatott – mondta erre Anita.

– És szerinted erről szól a karácsony?

Anita szája megremegett.

– Nem – mondta. – Szerintem erről szól az élet. Arról, hogy nem fair. Van, akinek megváltást hoz, és van, akit legyilkolnak tök ártatlanul.

– A karácsony a reményről szól – jelentette ki Gyöngyvér. Mintha öreganya hangját hallotta volna: kicsit mélyebbről szólt, mint a sajátja, az r hangok pedig keményebben ropogtak szavaiban, mint az elmúlt másfél évtizedben valaha. – Úgyhogy reménykedjünk, hogy ennek a vizitnek kurva gyorsan vége lesz – tette hozzá a saját hangján.

– Mikor jön már? – dobolt a lábával Anita. Már mindent kikészítettek a konyhaasztalra, a konyhapultra, hogy ennyivel is előrébb legyenek.

– Tizenegy perc múlva – nézett az órájára Gyöngyvér. Nem kételkedett benne, hogy a doherun halálpontos lesz. Felállt, hogy újra meglátogassa a vécét, és sírva imádkozzon azért, hogy jobban legyen, legalább arra az időre, amíg a rezgővel kell sütögetnie. Nem vonulhatott el hárompercenként pisilni, amikor egy doherun van az otthonában. Nem hagyhatja egyedül Anitát egy idegennel. Egy idegen idegennel.

Mindjárt kimúlok, görnyedt a vécén iszonyú fájdalmak közepette. Még hogy a szülés a legfájdalmasabb élmény. Szűz Mária kispályás volt ehhez képest a pajtában szüléssel.

– Szerinted fog hozni ez az izé ajándékot? – kérdezte Anita. – Mi lesz, ha valami undorítót szart nyom a kezembe? Mondjuk darált emberszívből készült, hamuban sült pogácsát?

– Reméljük, hogy elmélyült a karácsony misztériumának feltérképezésében, és stílusosan aranyat hoz, meg tömjént, meg mirhát. – húzta le Gyöngyvér a vécét. – Vagy inkább a hidegre való tekintettel aranyat, *töményt*, és *irhát*.

Visszatántorgott a konyhába, és felállt a sámlira, hogy kinyissa a fenti vitrinajtót.

– A töményről jutott eszembe – nézett le Anitára, miközben a magasba nyújtózott, és előszedte a whisky utánzatot, amit utált, de amihez legalább egyszerűen hozzá lehet jutni. Becsapta a konyhaszekrény ajtaját, lelépett a sámliról, és türelmetlenül kinyitotta az üveget. Félig töltötte a vizespoharát a wheeskyvel, de mielőtt még belekortyolt volna, visszatette az italát az asztalra, és Anitára nézett.

– Kivételesen?

Anita fintorogva felhúzta az orrát, és megrázta a fejét.

– Még a szaga is undorító – tolta odébb az üveget, bár Gyöngyvér már visszanyomta bele a dugót.

– Tényleg az – felelte Gyöngyvér, és nagyot kortyolt az italból. Nyelőcsövét végigmarta a karcos alkohol, és egy pillanat alatt kiverte a víz. Már is kevésbé fázott. – De vészhelyzet van. És ezt pont vészhelyzetre tartogattam.

– Azt hittem, arra nagypapi pálinkája van.

– Azt az apokalipszisre tettem félre. De ha abból innál, előszedem. Egy doherunnal fogunk mézeskalácsot sütni. Ez elég világvége-szerűen hangzik.

– Ettől még nem dől össze a világ – vigasztalta Anita. – Te mondtad.

– Én mondtam – bólított Gyöngyvér. *Mert a karácsony a kegyes hazugságok ideje*, tette hozzá magában. Aztán felállt, mert tudta, hogy a csengő mindjárt megszólal.

* * *

Amikor Gyöngyvér kinyitotta az ajtót, összeszedte minden lélekjelenlétét, és kipréselt magából egy könnyed hellót. A három méter magas doherun összetette a kezét a mellkasa előtt – egy magasságban Gyöngyvér fejével –, mintha japán módra akarna köszönni, de ekkor a kezéből befelé kinőtt egy hegyes karomféle, ami lassan belefúródott a doherun zömök mellkasába. Gyöngyvér lélegzetvisszafojtva állt, majd amikor az idegen kétfelé rántotta a karját, és egy hátborzongató reccsenéssel szétnyitotta saját testét, Gyöngyvér és Anita egyszerre sikoltott fel.

– Boldog karácsonyi ünnepeket! – mondta a doherun tolmácsgépe magyarul Andrew hangján. Gyöngyvér hallotta, ahogy Anita átfut az előszobán, becsapja maga mögött a vécéajtót, és behány – remélhetőleg – a vécébe. Őt is az émelygés kerülgette: a doherun mellkasából Andrew élethű fejmása türemkedett ki, és az beszélt a tolmácsgép segítségével.

– Ez mi? – szólalt meg nagy nehezen. Angolul beszélt, és próbálta elfelejteni, hogy a doherun hasából nemrégiben magyar szavak harsogtak. Remegő ujjával a mosolygó Andrew-fejre mutatott.

– Ajándék – mondta a doherun, és beljebb lépett, miután Gyöngyvér hátrálását invitálásként értelmezte. Már angolul beszélt, és szerencsére nem Andrew hangján. – Kutatásaim szerint a karácsony a család és az ajándékozás ünnepe. Hallottam, hogy el kellett tolni a családgyesítő utazást. Gondoltam, örülne, ha a gyermek mégis láthatná az apját karácsonykor.

– Csodás ötlet – mondta, bár tudatában volt, hogy a tolmácsgép nem fordítja le az iróniát. – De még nem kaptam választ a kérdéseimre. Mi ez? Mert csak remélni tudom, hogy nem valóban a férjem feje.

– Nem, dehogyis – mondta a doherun. Lehet, hogy mosolygott is, de Gyöngyvér nem igazodott el a doherun-mimikán. – A doheruni kitépte testéből a fejet – először megnyúltak a pókhálószerű szövetek, amik odatapasztották, majd egyenként lassan elpattantak –, és Gyöngyvér felé nyújtotta. A nő nem nyúlt érte.

– Szobor – mondta büszkén a doherun, majd demonstrációképpen óriáslabdává gyúrte Andrew fejét. – Mindjárt visszacsinálom.

– Ne! – kiáltott fel Gyöngyvér azon minutumban. A doherun bólított, aztán közelebb hajolt. Állának két oldalán malacfülszerű húscafát rezgett, amiből sűrű, narancsszínű váladék csöppent az alattuk kinőtt tölcsérbe.

– Miért ne?

Gyöngyvérbe belefagyott a szó. Mit lehet erre a kérdésre felelni?

– Mert ez kurvára ijesztő volt – szólalt meg a háta mögül Anita.

A doherun visszanyomta magába a szobormasszát, és visszasimította magára a test felső védőrétegét. Egyik végtagjával belenyúlt a malacfüle alatti tölcsérbe, és végigkente narancsszínű váladékkal a sebét, ami gyorsan el is tűnt.

– Nem volt jó ajándék – fordította le magának Anita mondatát a doherun. – Nem lenne jó javaslat az sem, hogy hívjanak ma este Andrewnak.

– Jézusom! – morogta az orra alatt Gyöngyvér.

– Jézus: archaikus, tiszteletre méltó név. Elfogadom.

– Szó sem lehet róla! – szedte össze magát Gyöngyvér. Nem tudta, honnan volt ereje egy doherunnal vitatkozni, de a gondolat, hogy ezt a szörnyet Jézusnak kelljen szólítania, miközben mézeskalácsot süt vele, eléggé felháborította ahhoz, hogy ki merje nyitni a száját. – Nem tudom, a doherunoknál hogy megy ez, de itt, a Földön a név nagyon fontos. A név... hogy is mondjam. Részét képezi annak, akik vagyunk. Itt senkit sem fogunk Jézusnak szólítani ma este, csak Jézust, értve vagyok? Én amúgy Cserszeghy-Petheő Gyöngyvér vagyok, a lányom pedig Anita.

– Az én nevem kimondhatatlan a földiek számára, Cserszeghy-Petheő Gyöngyvér és Anita – felelte a doherun. Gyöngyvér tátott szájjal nézett rá. Nem azért, mert a doherunak nem volt neve; hanem azért, mert ő volt az egyetlen ezen a földrészen, aki tökéletesen ki tudta ejteni az ő magyar nevét. *Nem ő, emlékeztette magát Gyöngyvér. A tolmácsgépe, ami egyszerűen csak megismételte, amit mondtam. Egy gép, az tudta kimondani csak a nevemet.*

– Gyere beljebb – mondta Gyöngyvér tétován. – És találjunk neked egy nevet. Már ha szeretnél egy itteni nevet.

– Az sosem lesz az én igazi nevem – felelte a doherun.

– Tudom – bólított Gyöngyvér. – De segít beilleszkedni. Már ha szeretnél ide beilleszkedni – tette hozzá némi gondolkodás után.

– Egy doherunak lehetetlenség beilleszkednie. Ezért nem is szeretnék beilleszkedni. Ez egy teljesíthetetlen kívánság volna.

– Az emberek elég gyakran kívánnak teljesíthetlent.

– Ez is egy ok, amiért nem szeretnék beilleszkedni.

– Adok neked egy olyan nevet, amivel sosem fogsz tudni beilleszkedni, ehhez mit szólsz?

– Az lehetne az én igazi földi nevem – felelte erre a doherun.

– Szarjankó – súgta a háta mögött Anita magyarul. Gyöngyvér visszafojtotta a kuncogását. Megrázkódott a teste, és így még sokkal jobban fájt a hasa.

– Muszáj kilépnem a mellékbe – mondta.

– Ez különleges névnek tűnik. Tényleg nehéz lehet vele beilleszkedni – mondta a doherun, mire Anita hangos röhögésben tört ki.

– Ez pusztán információközlés volt – kiáltott vissza neki Gyöngyvér, már a vécéajtó gombját markolva. – Legyen a neved egyszerűen csak Jancsi.

Szarjancsi, gondolta kárörvendve.

– Rendben. Akkor Jancsi – felelte a doherun. A fején gyűrűként körbefutó látószerv egy ponton kitüremkedett, mintha egy vaskos gumipántra rajzolták volna a szemeket, és azt most valaki egy ujjal maga felé húzta volna. A doherun feje aztán megremegett, és a szemek visszacsúsztak a „helyükre”, de ezt Gyöngyvér már nem látta. A vécén ülve zokogásként tört fel belőle a feszültség. Pisilnie nem sikerült, épp csak pár cseppet sikerült magából kipréselnie a hihetetlenül erős vizelési inger ellenére. Úgy érezte, szétreped a húgyhólyaga, de tudta, hogy fölöslegesen erőlködne tovább. Az orrát kifújta, a szemét megtörölte, és visszament a doherunhoz, a megtestesült apokalipszishez, akit Jancsinak nevezett el. A névadás csupán pitiáner bosszú volt azért, mert elvette tőlük a

karácsonyt, ennél azonban sokkal többre vágyott: azt kívánta, bárcsak megértethetné vele, hogy miért és mennyire gyűlöli.

De legalább már nem félt tőle annyira. Úgy érezte, ha tudná, hogyan kell, akár megölni is volna bátorsága.

* * *

A doherun egész ügyesen szaggatta apró formákkal a kinyújtott tésztát. A maradék cafrangokat összegyúrta és kilapogatta, hogy még bele lehessen szűrni pár formát. Nagy igyekezetében malacfüléből lecsöppent némi narancssárga váladék, amit gyorsan beledolgozott a tésztába, mintha mi sem történt volna. Anita és Gyöngyvér egymásra néztek, tudták, hogy mire gondol a másik, és igyekeztek, hogy az ne legyen leolvasható az arcukról. Gyöngyvér nem tette ki a kedvenc formáit, csak azokat, amiket egyszer már selejtesnek minősített, de nem volt szíve kidobni: a féloldalas fenyőfát, a kicsit eldeformálódott hóembert, az üstököst, ami soha nem sült ki szépen, és a tornyot, amit mindenki pénisznek nézett, amikor először és utoljára formázott vele.

Amíg Anita a tepsibe rendezte a süteményeket, ő töltött magának még egy pohárral a wheeskyből. A doherun érdeklődve nézte.

– Orvosság – magyarázta Gyöngyvér.

– Beteg vagy?

– Igen.

– És ez meggyógyít?

– Nem.

– Akkor miért iszod?

Gyöngyvér belekortyolt az italba.

– Mert ez nem igazi orvosság, hanem alkohol, de az ittenieknek van egy olyan kifejezésük, hogy holland bátorság. Ezt ismeri a tolmácsgéped?

– Alkoholból nyert bátorság.

– Igen.

– Tehát nem gyógyít meg, de bátorságot ad, hogy elfogadd a tényt, hogy nem gyógyulsz meg?

– Nem. De ha elég sokat iszol belőle, bátorságot ad elmesélni neked, hogy mire kell a bátorság.

– Mire? – hajolt előre a doherun.

– Még nem ittam elég sokat belőle – felelte Gyöngyvér.

– Akkor tölts még! – mondta a doherun, de amikor Gyöngyvér újra kitöltött magának egy adagot, a doherun elvette előle a poharat, és egyik malacfüle alá tartotta. Az italba gyöngyként perdült a sűrű váladék. Úgy színezte meg a wheeskyt, mint fakó vércsepp a vizet, ráérősen keveredve az alkohollal. A doherun megrázta a poharat, majd Gyöngyvér kezébe tette. – Idd meg! – utasította. – Ettől jobban leszel.

– Erre semmi szükség – szabadkozott Gyöngyvér dadogva. – Mindjárt kiírja nekem a rendszer az antibiotikumot.

Amikor két tálcasütés között utoljára ellenőrizte, a rendszer értesítése szerint holnap hajnali három körül volt várható panaszainak orvosi elbírálása.

– Idd meg! – dörrent rá a doherun. Malacfüle haragosan rezgett, mintha kocsonyából lett volna. Karja fenyegetően közeledett Gyöngyvér felé, és a nő felemelte a poharat, még mielőtt a doherun hozzáért volna. – Mire vársz? Hiszen sírsz a fájdalomtól. Ez megszabadít a szenvedésedtől.

Gyöngyvér belekortyolt az italba. Olyan keserű volt az alkohol, mintha epét kevert volna a wheeskybe, de nem öklendezett. Anita halkán sírt mögötte, szinte fegyelmezetten, mint aki szem előtt tartja, hogy udvariasság volna hisztérikus rohamot kapni, amikor vendég van a háznál.

– Az egészség – mutatott a pohárra a doherun. Gyöngyvér tekintete előtt elmosódott a konyhaberendezés, miközben újra a szájához emelte a keserű poharat.

– Mikor... mikor hat a szer? – kérdezte.

– Hamarosan.

– És mi lesz a lányommal?

– Ő is beteg?

– Mi lesz veled, ha én meghalok? – ordította a világba minden fájdalmát Gyöngyvér.

– Honnan tudhatnék ilyesmit?

– Gondoltam, te mindent tudsz! – mondta Gyöngyvér. – Tudod, hogyan kell élethű szobrot készítened a férjemről. Tudsz a hangján beszélni. Gondolom, be vagy valahogy csatlakozva minden elképzelhető rendszerbe, és mindent látsz, amit mi nem láthatunk. Tudod, mi történik az emberekkel, akiket elvisztek elvileg egy másik bolygóra, és akikről soha többé nem hallunk. Tudod, mi történik a bolygónkkal. Biztos azt is tudod, miért lett elhalasztva a lányom utazása. Vagy, hogy mi a baj fűtésrendszeremmel, és Brammer tényleg elintézte-e, hogy holnap soron kívül megjavítsák.

A doherun kifejezéstelenül meredt minden irányba, majd megszólalt.

– A fűtésrendszer elzárásának indoklása: a fűtőcsövekből származó hangos zaj ellehetetleníti a munkavállaló pihenését, kialvatlanságából adódóan nem képes tökéletesen ellátni a feladatkörét. Bejelentő: William Brammer, munkáltató, a munkaszerződés keretében ráruházott jogoknál fogva. Nem történt meg egyelőre a kérelem visszavonása. Más módon az előrehozott holnapi fűtés-visszaállítás nem lehetséges.

– Nem volt itt semmiféle zaj – motyogta Gyöngyvér. A mellkasába belenyilallt a fájdalom, és ő összegörnyedt. – Kiválóan aludtam, amíg volt fűtés, és fel nem fáztam.

– Családegysítő utazás elhalasztása – folytatta a doherun szinte géphangon. – Indoklás: azonos cég két munkavállalója egymás utáni időpontra igényelt és kapott utazási engedélyt, az időpontok felcserélésével jelentős mértékben mérsékelhető a munkakieséssel járó veszteség. Részletezés a csatolt dokumentumban. Csereigénylő: William Brammer, munkáltató, a munkaszerződés keretében ráruházott jogoknál fogva.

– Brammer – ismételte a nevet Gyöngyvér. – Brammer.

Látta maga előtt, hogy miután Brammer megtalálta a legszenkibb senkit a vállalaton belül, azon kezdi el törni a fejét, mi módon lehetne vele biztosra menni. Nem volt nehéz elképzelnie, amint Brammer átslattyog a jogi osztályra, és előterjeszti a problémáját. Nyomást kellene gyakorolni, mondhatta, de csak legálisan: az interkulturális kapcsolatoknak igencsak betenne, ha a doherunok rájönnek, mennyire lasszóval, vagyis zsarolással kell fogni a boldog önkénteseket. És talán ott, a jogi osztályon akadt valaki, aki felvetette, hogy a fűtéselzárás remek ötlet, hiszen, ha a munkavállalónak gyereke is van, a szülő biztos mindent megtesz a mielőbbi fűtés-visszaállításért, ha arra gondol, hogy a gyereke fagyoskodni fog. Állítólag van valami ilyen ösztön a szülőkben – bár ők ezt a jogi osztályon nem tudhatják, ott senkinek nincs ilyen problémája. És akkor a rendszerből kiderül, hogy a gyerek otthon se lenne karácsonykor, de Brammer idegesen azt mondja, ez is biztosan megoldható egy kis kreativitással. Ilyen apróság nem lehet az akadály a doherun boldog gyereket lásson.

– Mindjárt jövök – mondta. Először azt hitte, kiokádja a keserű orvosságot, de leküzdötte az émelygését. Leült a vécére, és végre megkönnyebbült: a hólyagját nem kínozták elviselhetetlen görcs, ahogy nyomni próbált. Fájdalom nélkül indult meg belőle a régóta pangó vizelet, nem cseppenként, hanem sugárban, és ez olyan elemi örömet okozott, mintha visszanyerte volna a világot. Pedig a világ darabokra tört: és a legrosszabb az volt benne, hogy nem a doherunok zúzták szét, hanem az emberek. Vagy mondhatjuk-e azt, hogy az idegenek miatt lettünk ennyire embertelenek? Talán igen, gondolta, miközben annyira megkeményedett a szíve, hogy dobogni is alig bírt. A gyűlölet és az undor mintha acélhálót font volna a szíve köré.

– Meggyógyítottál – mondta összetörten, amikor visszatért a konyhába. – Te *meggyógyítottál*.

– Mert befogadtál – felelte a doherun.

– De nem érdemlem meg a gyógyítást – törölte meg az orrát Gyöngyvér. – Én csak azért engedtelek ide, mert féltettem az életemet. Rettogtam, hogy ha nem mondok igent, akkor a lányom egy héttel később sem utazhat, és egész életemben engem fog okolni ezért. Rettogtam, hogy ha nem mondok igent, akkor megfagyok a lakásban. Rettogtam, hogy ha nem mondok igent, akkor engem is elvisztek erről a bolygóról, mint a többi senkit, aki senkinek sem hiányzik. Rettogtam...

– Értem – mondta a doherun.

– Nem hiszem – rázta a fejét Gyöngyvér. – Te nem tudod, milyen annyira idegennek lenni, hogy még egy idegennel is képes legyél mézeskalácsot sütni.

– Nos – kezdte a doherun, de aztán beleszagolt a fahéjas-gyömbéres illatú levegőbe. – Ki kell venni a süteményt a sütőből.

Anita belebújt a sütőkesztyűbe, és kiemelte a tálcat.

– Itt hideg van nektek, újra megbetegednél. Költözz hozzánk – mondta a doherun. – Van szabad hely a keleti migrációs központban. Hetven Fahrenheit az egész felhőkarcolóban. Vagy ahogy a magyarok mondanák: huszonegy egész tizenegy század Celsius fok. Beregisztrálok benneteket.

Gyöngyvér ajka kiszáradt, alig bírta megszólalni.

– Oda gyűjtitek be azokat, akiket elvisztek egy másik bolygóra?

– Oda is. Igen.

– Mi történik azokkal, akiket elszállítotok?

– Megszabadítjuk őket a szenvedéseiktől. Velük mehetnek, ha ezt akarod.

– És mi történik azokkal, akik itt maradnak? – kérdezte Gyöngyvér.

– Nem tudunk mindenkin segíteni. Nem kaphat mindenki új bolygót.

A senkiket viszitek. Azokat, akiknek nincs itt otthonuk. Ti befogadtok minket.

Vagy minden, amit mondasz, csak hazugság, amit elhiszek, mert az a keserű pirula, az az elém vetett gyöngy, amit az italomba köptél, a véremmé vált, és kilúgozta belőlem az emberségemet. Talán emiatt akarom elhinni, hogy bennetek van az az emberség, amit eddig csak kerestem ebben a világban.

Arra gondolt, hogy amikor a doherun felnyitotta előtte a mellkasát, abban nem volt szív. Aztán arra, hogy a doherunnak biztosan van szíve, csak máshol és másképp dobog. Utána meg arra, hogy Brammernek van szíve, de olyan üres, hogy azzal mindenkit senkinek lát. Gyöngyvér a mellkasához kapott: úgy szúrta a szíve, mintha valaki épp most vágna ki a közepéből egy darabot. *Brammer, te nyomorult senkiházi, gondolta. Te itt maradsz.*

Nagyot sóhajtott, majd a pulóvere ujjába törölte a szemét. Az asztalon plötytyedt labdaként állt még egy kis adag nyers tészta, ami nyújtásra és szaggatásra várt.

– Jancsi – szólalt meg Gyöngyvér szomorúan.

– Igen, Gyöngyvér?

– Nyújtsd ki a maradékot, légy szíves.

A doherun megfogta a sodrófát, ahogy Gyöngyvér mutatta neki korábban, és kilapította a puha tésztát. Aztán megfogta a hóemberes formát, de Gyöngyvér hangja megállította.

– Ne! – kiáltott rá, fél szemmel lesve a doherun mozdulatát, miközben a konyhafiókban turkált. Amikor megtalálta, amit keresett, felegyenesedett, és az asztalhoz lépett.

– Ezzel csináld – mondta, és doherun tenyerébe helyezte az üres szívformát.

Az idegen belenyomta a tésztába a kiszúrót. Aztán még egyszer. És még egyszer. Egészen addig, míg nem maradt a tésztából semmi. Közben Anita egyenként a tepsibe pakolta a szíveket, tökéletes sorokba rendezte őket, Gyöngyvér pedig a végén betolta a teflonbevonatú tálcat a sütőbe.

Pár perc múlva az orrába tolult a gyömbér illata. *Ki kellene szedni a szíveket, gondolta, meg ne égjenek.*

De nem moccan, csak az asztalon maradt, üres szívformát bámulta, és azon töprengett, megkínálja-e a doherunt apja házipálinkájából.